

زمان ها در قرآن

۱. صبح: « وَ الصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ » (تکویر / ۱۸) قسم به صبح، هنگامی که تنفس کند.
۲. شب: « وَ اللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ » (تکویر / ۱۷) و قسم به شب، هنگامی که پشت کند و به آخر رسد.
۳. شامگاهان: « فِي بُيُوتِ أذنَ اللّٰهُ أَنْ تُرْفَعَ وَ يُذَكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْأَعْدُوِّ وَ الْأَصَالِ » (نور / ۳۷) در خانه هایی که خدا رخصت داده که (قدر و منزلت) آنها رفعت یابد و نامش در آنها یاد شود. در آن (خانه) ها هر بامداد و شامگاه او را نیایش می کنند.
۴. بامداد: « إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُوداً » (اسراء / ۷۸) همانا قرآن فجر (نماز صبح)، مشهود (فرشتگان شب و روز) است.
۵. سال: « فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً » (مائده / ۲۶) خداوند (به موسی) فرمود: این سرزمین (مقدس) چهل سال بر آنها ممنوع است.
۶. ماه: « شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ » (بقره / ۱۸۵) ماه رمضان (همان ماه) است که در آن، قرآن فرو فرستاده شده است.
۷. جمعه: « إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ » (جمعه / ۹) هنگامی که برای نماز روز جمعه اذان گفته شود .
۸. شنبه: « وَ لَقَدْ عَلِمْتُمْ الَّذِينَ اعْتَدُوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ » (بقره / ۶۵) به طور قطع از حال کسانی از شما ، که در روز شنبه نافرمانی و گناه کردند، آگاه شده اید .
۹. عصر، بعد از ظهر: « وَ الْعَصْرِ » (عصر / ۱) قسم به عصر و بعد از ظهر.
۱۰. طلوع: « وَ سَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ » (ق / ۳۹) و پیش از طلوع آفتاب تسبیح و حمد پروردگارت را بجا آور.
۱۱. غروب: « وَ قَبْلَ الْغُرُوبِ » (ق / ۳۹) و پیش از غروب آفتاب.
۱۲. وقت زوال: « أَقِمِ الصَّلَاةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ » (اسراء / ۷۸) نماز را وقت زوال آفتاب تا اول تاریکی شب بیاد آر.
۱۳. چاشگاه: « أَوْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَ هُمْ يَلْعَبُونَ » (اعراف / ۹۸) آبا اهل شهر و دیار از آن ایمنند که به روز که سرگرم بازیچه دنیا هستند عذاب ما آنان را فرا رسد.
۱۴. سپیده دم: « قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ » (فلق / ۱) بگو من پناه می جویم به خدای فروزنده صبح روشن.
۱۵. ماه های حرام (ذی قعدة، ذی حجه، محرم، رجب): « فَإِذَا أَنْسَلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ » (توبه / ۵) پس از آن که ماه های حرام درگذشت.
۱۶. سرخی مغرب: « فَلَا أُفْسِمُ بِالسَّفْكِ » (انشقاق / ۱۶) قسم به شفق (هنگام نماز مغرب).
۱۷. شبانگاه: « وَ جَاؤُا بِهِمْ عِشَاءً يَبْكُونَ » (یوسف / ۱۶) و برادران شبانه با چشم گریان به نزد پدر بازگشتند.
۱۸. شب تاریک: « وَ مِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ » (فلق / ۳) و از شر شب تاریک هنگامی که در آید.
۱۹. فردا: « أَرْسَلْنَا مَعَنَا عَدَاً » (یوسف / ۱۲) او را فردا با ما به صحرا فرست.
۲۰. روز: « تُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ » (آل عمران / ۲۷) روز را در شب ناپدید گردانی.